

Genoeg

De paus en ik zijn van de economie van het genoeg. De paus heeft daar zo zijn redenen voor, wat mij betreft komt dat omdat ik op mijn financiële tellen moet passen, maar ook en vooral omdat ik treurig word van het huidige consumentisme. Van de overdaad, de 'n ander het licht niet in de ogen gunnende concurrentie van het prijsvechten en het feit dat koopkracht graadmeter is geworden voor welbevinden. Ik maak me er zelf ook schuldig aan. Ook ik heb genoeg van bijna alles om er de rest van mijn leven mee te doen, in het zwart, in het blauw en in het rood. Maar eigenlijk ben ik voor schoenen die je kunt poetsen en verzolen, voor jassen waar je de binnenzak van repareert als-ie kapot is, voor een broodrooster die een dagje ouder is maar het nog uitstekend doet, voor een fiets die een leven lang meegaat.

Wat die fiets betreft. Bij mijn vriendin thuis kregen de kinderen op hun achttiende een fiets. Niet zó maar een, een Gazelle met staafremmen, mooi, degelijk en solide. Ik heb in mijn leven vaak aan die fietsen gedacht. Ook fietsen zijn al weer jaren wegwerpproducten, te koop voor weinig, op plekken waar niemand er verstand van heeft. Een paar jaar geleden kwam ik de oudste broer van de vriendin tegen. Op de fiets die hij vijftig jaar geleden van zijn ouders kreeg. Ik reageerde blij verrast bij het zien van die nog tiptop trappende tweewieler. Voor hem was het de gewoonste zaak van de wereld. 'Kwestie van goed onderhouden'.

Kort daarop overleed de broer onverwacht. De fietsenmaker was op zijn begrafenis.

MIJMERING

Marjolijn Sengers, 11 januari 2015